

Szeretett mesteremnek, William Shakespeare-nek és annak emlékezetére, amit ránk hagyott

[ShakespeareLátó - 2014. április]

TO THE MEMORY OF MY BELOVED MASTER, WILLIAM SHAKESPEARE: AND WHAT HE LEFT US

Shakespeare, nem azért magasztallak így,
hogy uszuljon nevedre az irigy;
bár hirdetem, Múzsza és Múzsafi
könyved eléggé nem dicsérheti.
Ez így van, ezt mind valljuk; de ezen
az uton járni nem kedves nekem;
mert így tenni a butaság szokott,
mely, ha zeng is, csak szajkózza a jót;
s a vak szeretet, mely az igazat
nem segíti, csak ide-oda-kap;
sőt a kajánság is e móddal él:
ártani tör s csak látszatra dicsér.
Olyan ez, mint ha hű nőt becsstelen
ringyó magasztal: főfő sérelem!
De te védve vagy, balfogásaik
nem érik el a magasságaid.

Kezdem hát: Korunk lelke! tapsa! te,
színpadunk csodája! és gyönyőre!
ébredj, Shakespeare-em! Tested sírba nem
Chaucer vagy Spencer mellé fektetem,
Beaumont-ra se szólok, hogy „helyet adj”:
te sír nélkül is magad szobra vagy,
s élsz, míg könyved él, s míg olvasni és
magasztalni lesz bennünk igaz ész.
Hogy különveszlek, így véd az agyam:
az ő nagy múzsájuk idomtalan;
és ha mulónak hinném kritikám,
kortársaiddal mérnélek csupán
s elmondanám, Lyly-t hogy túlragyogtad,
s Kyd pompáját, s Marlowe-t, a még nagyobbat.

S bár kevés latint tudtál s görögöt még
kevesebbet, nem csak innen keresnék
hódolókat: hívnam Euripidest,
mennydörgő Aischylost, és Sophoklest,
Pacuvius, Accius, s Cordova fiát:
hadd hallják csizmád rengő robaját
a színen, s hogy, ha víg koturnuson
lépkedsz, túlemeljelek mindazon,
amit pökhendi Athén s büszke Róma
termett, s ami porukból kelt azóta.
Ujjongj, Angliám! Van fiad, ki már
Európa minden színpadán király.
Minden időké ő, nem egy koré!
S a Muzsa, mind, tavaszként gyűlt köré,
mikor, mint Phoebus, kápráztatni, s mint
Mercur, ő jött bájolni füleink!
Rajzai: a nagy Természet maga,
ki büszkén öltözött szavaiba,
s ruhája oly dús volt és oly remek,
hogy most nem is szívél más szellemet.
Aristophanes fanyar-víg tüze,
Terentius csínja, Plautus esze
nem tetszik: úgy avulnak, mint akik
– óh Természet! – már nem a fiaid!

De nemcsak Természet van; többleted,
édes Shakespeare-em: a Művészeted.
Mert bár a Lét a költő anyaga,
a művészete formál: s aki ma
egyetlen élő sort ír (amilyet
te), beleizzad: verje a tüzet

a Múzsák üllőjén: forgassa csak
saját magát is, ahogy a vasat;
másképp babérját a gúny leszedi.
A jó költőt munkája is szüli.
Ahogy tégedet! Miként az apa
arcát a fiú, úgy éltetik a
jólmegmunkált és gondosan csiszolt
sorok Shakespeare-t, a lelket s a modort:
mindben szinte lándzsáját rengeti
s a butaság szemének szegezi.

Édes avoni hattyú! Mily csoda
volt feltűnése s büszke röptöd a
vizeinken s a Themze-part felett:
megnyerted Jakabot, Erzsébetet!

Óh maradj itt! Látom, zenitre érsz:
csillagképpé válva egünkön élsz!
Ragyogj, költők Csillaga, és ne únd
szidni s emelni romló színpadunk,
mely tűntöd óta éj-nap gyászkomor:
homálya csak műveidtől oszol.

Kategória: Talált vers
Denumire autor: Ben Jonson

Látó Szépirodalmi Folyóirat